

момци, въоръжени съ пушки: всичкитѣ се хвърлиха къмъ гърмежитѣ, т. е. срѣщу мнимия неприятель!

Генералъ Гурко, живѣе не далечъ отъ една джамия въ дваетажна камънна къща съ чистичкъ дворъ, обзиданъ съ плочи. Въ двора, както се полага, караулъ и нѣколко ординарци. Влизамъ по парадна стълба въ втория етажъ; въ първата голѣма стая, наичена съ турски дивани, сѣдеше около прозореца прѣдъ малка маса лейбъ—гусарскій офицеринъ; озърнахъ се и познахъ щабъ ротмистра Суханова, познатъ ми още отъ сърбската война, азъ твърдѣ се зарадвахъ, сѣднахъ около масата и наченахъ да му шепна, за да не събуджъ заспалия на дивана офицеринъ.

Генералъ Гурко съ Нагловски, каза Сухановъ, като показва на заспалия офицеринъ,—занимавахме се почти до разсъмване и едва що си лѣгнаха; вий малко ще почѣкате”. Нъ азъ не чѣкахъ много: Нагловскій скоро слѣдъ моето идване се събуди и, като ме видѣ не познатъ, стана. Сухановъ ме отрекомендува. «Почѣкайте малко, генерала почива”. каза ми Нагловскій и пакъ си легна на своя диванъ. Нъ не дълго се наслаждава сиромаша Нагловски: не се минаха и 10 минути, когато стана и самия генералъ, който спѣлъ въ съседната стая и бързишкомъ влѣзе въ залата; стана и Нагловскій. Азъ се представихъ и разказахъ на генералъ Гурко за празника въ Търново по случай на вземането на Шибка и на донесенитѣ знамена. «Твърдѣ ми е драго съ васъ да се запозная”, прекъсна генерала, и ми подаде ръката си. «А видѣхте ли вий по пѣтя пикети отъ гусарскія полкъ и какъ тѣ пазятъ!» Азъ разказахъ, че видѣхъ и че пакетитѣ пазятъ добръ. «Гм... това е хубаво!» избѣбра генералъ Гурко и се поклони; гдѣто ще се каже, приемването се свърши. Въ това време влиза единъ казашки сотникъ и докладва, че отъ една турска къща върху него пушките нѣколко пѣти. Генералъ Гурко пламна и се обърна къмъ Суханова: «Вземете съ себѣ си казаки, обиколете къщата и всичкитѣ въ нея мъже исколете”. — кратко и ясно! Мене ми се тая заповѣдъ твърдѣ хареса: — нека да не пушкатъ!